

နိဒါန်း

ဖောင်လှပျို

ဆင်းရဲရင်းခြုံ၊
ဒေင်၏ဥယျာဉ်တော်ဘွဲ့

ဆောင်းပါးတိုက်တိုက်ရိုက်ရိုက်

အချစ်ကို ခါးပိုက်နှိုက်လို့
ပုဒ်မတစ်ခုခုတပ်ပြီး စီရင်ချက်ချမယ်ဆိုရင်၊
ချစ်ခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို
တစ်သက်တစ်ကျွန်း ခံပစ်လိုက်မယ်။

လူသားကို
ဘုရားသခင် မကြည်ဖြူခဲ့လျှင်၊
“အချစ်”ကိုပါ
ဖယ်ဖျောက်သွားတော်မူပါ...။

(၁)

အမည်မသိ။
နေရပ်လိပ်စာမသိ။ သို့သော်...
ကျွန်တော် သူ့ကို သိသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ မျက်နှာစာရှိ ပလတ်ဖောင်းပေါ်မှ ၊ နံနက်ကိုးနာရီထိုးတိုင်း၊ သူ... ဖြတ်လျှောက်သွားသည်

။

လှပကြော့ရှင်းစွာ၊ ဣန္ဒြေကြီးစွာ၊ တည်ကြည်စွာသော၊ ကိုယ်နေဟ

နံ့ထား ခြေလှမ်းများ ဖြင့်၊ သူ... ဖြတ်သန်းသွားလာနေကျ ဖြစ်၏။ ညခုနစ်နာရီပတ်ဝန်းကျင်သည် ၊ သူ... ပြန်လာနေကျ အချိန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စားပွဲ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆက်ရယ်မောကာ၊ မတ်တပ်ရပ်၍ စကားပြောနေသည် ကို၊ ကျွန်တော် နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ခါ မြင်ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က... သူရယ်မောသည့်အခါ၊ သူ့အပေါ်ယံ သွားတန်းလေး၏ ညာဘက်ထောင့်အစွန်းတွင် ၊ ချွန်ထက်ထက်သွားတက်လေးတစ်ချောင်းကို ပါ၊ မှတ်သားစွဲမက်စွာ၊ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည် ။

သူ့ကို ကျွန်တော် သိသည် မှာ ၊ ဆယ်ရက်ခန့် သာရှိသေး၏။ အ လုပ်သွားသည် ၊ အလုပ်ပြန်သည် ဟု သာ၊ ကျွန်တော် ယူဆဖြစ်သည် ။ ဘယ်မှာ နေ၍ ဘယ်မှာ လုပ်ကိုင်သည် ကို၊ ကျွန်တော် မသိသေး။ သူ့အ လုပ်သွားချိန်၊ အလုပ်ပြန်ချိန်နှင့်၊ သူ့သွားတက်ကလေးကို သိသည် မှ အပ၊ ကျွန်တော် ဘာမျှ မသိသေး။

အမည်မသိ။

နေရပ်လိပ်စာမသိ။ သို့သော်...

ကျွန်တော် သူ့ကို သိသည် ။

“မင်း သွားတက်ကလေးအကြောင်း၊ မင်း... ဘာတွေ သိပြီလဲ”

ယုယ၏ အမေးစကားသံက ရီသဲ့သဲ့လေသံ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က၊ မထီမဲ့မြင် မျက်နှာထားဖြင့်

“သိတာတွေ အများကြီးပဲ”

“မင်းပြောတော့၊ နာမည်တောင် မသိသေးဘူးဆို”... ဟု ကြည်နူးကတအံ့တပြု မေးသည် ။ ယုယက...

“ကဲ...။ အများကြီးပဲ သိထားတယ်ဆိုရင်၊ ငါတို့ ကို ပြောပြစမ်းပါ။
ဘာတွေ သိထားတာလဲ”

ကျွန်တော်က မဆိုင်းမတွ

“လှတယ်။ ချောတယ်။ ယဉ်တယ်။ ဣန္ဒြေရှိတယ်။ ချစ်စရာကောင်း
တယ်။ ကျက်သရေရှိတယ်။ အသားဖြူတယ်။ ဝင်းပတယ်။ သွားတက်
ကလေး တစ်ချောင်းရှိတယ်”

“အဲဒါ...။ မင်းသိတာ အကုန်ပဲလား”

“မကုန်သေးဘူး။ တစ်ခုကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ...။ သူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“အရူး”...ဟု ၊ ယုယက၊ မယုမယ ပြောလေသည် ။

“ဟုတ်တယ်။ ရူးမတတ်ချစ်တယ်ကွာ”

“မင်းထင်။ မင်း ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောမနေနဲ့ ။ ငါ...အတည်ပြောနေ
တာ။ မင်းချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုရင်၊ အမြန်လှုပ်ရှား။ သူ့မှာ ချစ်သူရ
ည်းစားတွေ ဘာတွေညာတွေ ရှိနေပြီသားဆိုရင်၊ မင်း... ဟက်တက်ကြီး
အသည်းကွဲသွားလိမ့်မယ်”

“မရှိလောက်ပါဘူး”...ဟု ၊ ကျွန်တော် ရင်တစ်ထိတ်မျှပြောဖြစ်သည်

။

“မရှိဘူး ရှိတယ်၊ မင်းဘာလို့ ပြောနိုင်မလဲ”

“ချစ်သူရည်းစားရှိမှ တော့။ သူ့အ လုပ်သွား အလုပ်ပြန်၊ သူ့ချစ်သူက
သူနဲ့ဘေးမှာ ၊ ဖယ်ရီလုပ်ပေးနေမှာ ပေါ့ကွ”

“အဲဒီထင်မြင်သုံးသပ်ချက်၊ မရေရာဘူး”

ကြည်နူးက ခေါင်းခါလျက် ဝင်ပြောသည် ။ ကျွန်တော်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည် ။ ပြီးမှ ...

“သူ့ချစ်သူ ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ချစ်သူက၊ မအားဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ကြည်နူးက၊ အလောတကြီး မေး၏။ ကျွန်တော်က...

“ငါပဲလေ”

နဲ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရင်း၊ အလိုမကျသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး၊ နှာခေါင်းရှုံ့သွားသူများကဲ့သို့၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး၊ ယုယနှင့် ကြည်နူးတို့ နှစ်ယောက်၊ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြ၏။

“တကယ်ပြောတာ။ အဲဒီ သွားတက်လေးနဲ့ ငါနဲ့ ၊ အကြည့်ချင်းဆုံးဖူးတယ်ကွ။ အဲဒီ ဆုံဖူးတဲ့ အကြည့်ထဲမှာ ၊ အချစ်တွေကို ငါတွေ့တယ်”

ကြည်နူးက...

“မင်းပြောတော့၊ ဣန္ဒြေရှိတယ်ဆို။ ဣန္ဒြေရှိတဲ့ မိန်းကလေးက၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ ၊ မင်းမျက်ခွက်ကြီးကို၊ တကူးတက ကြည့်ပုံ၊ မလား”

“ခပ်ဝေးဝေးက၊ ဝေခနဲကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ သူ ငါ့ကို၊ သိနေလိမ့်ထင်တယ်”

ကြည်နူးက...

“ကြည့်တယ်ပဲ ထားပါတော့ကွာ။ ဘာကြောင့် ကြည့်တယ်လို့ ၊ မင်း ထင်သလဲ”

“ချစ်ခြင်းအစ၊ မျက်လုံးက...တဲ့ ။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ဖို့ ၊ အလားအလာ ရှိလို့ နေမှာ ပေါ့”

ယုယက...

“ငါ့အထင်ပြောရမလား”

“ပြော”

“သူ့မှာ ပါတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေ၊ အလစ်သုတ်ခံရမှာ စိုးလို့ ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်မရောက်ခင်၊ မင်းကို သတိထားပြီး ကြည့်တာ နေမှာ ပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့။ မင်းရုပ်က ခါးပိုက်နှိုက်ရုပ်လေ။ အလစ်သုတ်မယ့်ရုပ်”

ပက်ပက်စက်စက် အပြောခံရပါလျက်၊ ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက်...

“ခါးပိုက်နှိုက်ချင်းနှိုက်။ သူ့အသည်းနှလုံးကို၊ ခါးပိုက်နှိုက်ပစ်လိုက်မယ်။ အချစ်ကိုသာ၊ ခါးပိုက်နှိုက်လို့ ရရင်၊ ငါ... သူ့ကို၊ ပခုံးချင်းဝင်တိုက်ပြီး၊ အသည်းနှလုံးကို၊ ခါးပိုက်နှိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“စကားအပြောအဆို၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြော မင်းထင်။ မင်း စကားအသုံးအနှုန်းတွေက၊ ရဲစခန်းရောက်မယ့် အသုံးအနှုန်းတွေ ဖြစ်နေတယ်”

“ရောက်လည်း ၊ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ အချစ်ကို ခါးပိုက်နှိုက်လို့ ၊ ပုဒ်

မတစ်ခုခုတပ်ပြီး၊ စီရင်ချက်ချမယ်ဆိုရင်၊ ချစ်ခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ခံပစ်လိုက်မယ်။ သေဒဏ်တော့ မခံချင်ဘူးကွား၊ သူနဲ့... သေခွဲ ခွဲရမှာ ၊ ကြောက်တယ်”

ယုယက...

“မင်းထင်။ မင်း အဲဒီလို ကြောင်တောင်တောင်တွေ၊ ပြောပြနေဖို့ ၊ ငါ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီကောင်မလေးကို၊ မင်း... ရည်းစားစကား လိုက်ပြောဖို့ ၊ ငါ... တိုက်တွန်းနေတာကွ”

“ငါလည်း ပြောချင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စကား ကြိုက်စကား မြတ်နိုးတွယ်တာတဲ့ စကားကို၊ လမ်းပေါ်မှာ ပြောလိုက်မိတဲ့ အခါ၊ သူ... မယူတတ်ရင်၊ ငါ့ရဲ့ တစ်သက်တာ စကားလုံးတွေ၊ လမ်းမပေါ်ကို၊ ပြုတ်ကျကုန်မှာ စိုးတယ်”

ကြည်နူးက...

“ဘာလဲ။ မင်းက... အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပြောချင်လို့ လား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်၊ သွားပြောချင်တာပေါ့”

“သူ... ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်း။ လဲသေလိုက်တော့ မင်းထင်”

“ငါ... မသေချင်သေးဘူး ကြည်နူး။ ငါ့ချစ်သူ သွားတက်ကလေးရဲ့ ချစ်စကားကို မကြားရမချင်း၊ ငါ့နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို၊ အောင့်ထားလိုက်ဦးမယ်။

ချစ်တယ်... လို့ ပြောပြောချင်း၊ အသက်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ၊

နောက်တစ်ဘဝစာ၊ သူ့ကို ဆက်ချစ်ဖို့ ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ပဲ၊ ချက်ချင်း၊ ပြန်
ဝင်စားလိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဟား။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးပါလား”

“ခံစားရတာ တကယ်ပြင်းထန်တယ်ကွ။ ပြောပြနေရတာ၊ စကား
လုံးမလောက်ဘူး။

ဒီကောင်... ယုယ ပြောသလို၊ ငါ...လုပ်ချင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘ
ဝကခြေအနေမပေးဘူး။

ငါ့အလုပ်ချိန်က ဆယ်နာရီ၊ သူသွားတဲ့ အချိန်က ကိုးနာရီ၊ ငါဘယ်
လိုလုပ်၊ သူ့နောက်လိုက်မလဲ”

ယုယက...

“မင်း... အလုပ်ပြီးတာက၊ ငါးနာရီကျော် ခြောက်နာရီပဲ။ သူပြန်လာ
ချိန်က ခုနှစ်နာရီ၊ လိုက်လို့ ရတာပဲကွ”

“စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို၊ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး
၊ ဘယ်မှာ နေသလဲဆိုတာ၊ စုံစမ်းချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့... မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊
နှောင့်ယှက်တယ်...လို့ ထင်မှာ စိုးတယ်”

ကြည်နူးက...

“ဘာဆိုလို့ လဲ။ စကားလိုက်ပြောတာ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“စကားလိုက်မပြောဘဲ၊ နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်နေမိတာ
ကိုက၊ ခြေလှမ်းပျက်သွား နိုင်တယ်။

မလှမ်းမကမ်းက တကောက်ကောက်လိုက်နေမိတာကို၊ အနှောင့်အ
ယှက်ပေးတယ်ထင်ပြီး၊ ချစ်သူ ငြိုငြင်မှာ ကို စိုးတယ်”

“မင်း... စိုးရိမ်တာတွေ များ လှချည်လား...”ဟု ၊ ယုယပြောသည်။ ။

ကျွန်တော်က...

“စိုးရိမ်တာ ချစ်လွန်းလို့ ကွ၊ ချစ်ရင် သတ္တိရှိရတယ်လို့ ၊ တချို့က ပြောတယ်။ ငါလည်း ... ချစ်ဖို့ တော့၊ သတ္တိအပြည့်ပါကွာ။

ဒါပေမဲ့... ချစ်သူရဲ့ ၊ မလိုလားမှု...ငြိုငြင်မှု...ပြစ်တင်မှု...မုန်းတီးမှု တွေကို၊ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖို့ ၊ ငါ့မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။

ကြောက်တယ်။ စိုးရိမ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ချစ်လို့ ပြုမူတဲ့ အပြုအမူ ကို နားလည်မှုလွဲပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ မုန်းတီးမှာ ကို၊ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ”

“အဲဒါဆို၊ မင်း... ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“မသိဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငေးငေးကြည့်နေချင်တယ်”

ကြည်နူးက...

“အဲဒါ..။ ချစ်ရာမရောက်ဘူးကွ။ ငေးရာရောက်တယ်။ အငေးမတတ် ရင် ငမ်းကြောထတယ်လို့ ၊ အထင်ခံရတတ်တယ်နော်”

“တစ်ခုခုပြောလို့ ၊ ပြောလိုက်မိ...လို့ ခါးခါးသီးသီး၊ အတုံ့ပြန်ခံရတာ ထက်စာရင်၊ ဘာမှ မပြောဘဲ ဘာမှ အတုံ့ပြန်မခံရတာ၊ ပိုပြီး အန္တရာယ် ကင်းမယ်ထင်တယ်”

ယုယက...

“ဒါဆို။ မင်း...သူ့ကို ချစ်နေပါတယ်ဆိုတာ၊ သူသိအောင်၊ မင်း ဘယ် လို့ပြောမလဲ”

“ပြောမှ သိတာ၊ အချစ် မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ရင်ထဲက၊ ချစ်စကားကို၊ သူ့ရင်ထဲက အလိုလို ကြားနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မင်း...ရူးနေပြီလား မင်းထင်”

“ယဉ်ယဉ်လေး၊ ရူးနေတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ”ဟု
လှိုက်လှဲခံစားခြင်းကြီးစွာ၊ ကျွန်တော် ပြောမိသည်။

အမည်မသိ၊ နေရပ်လိပ်စာမသိ။ သို့သော်... ကျွန်တော်၊ သူ့ကို သိသ
ည်။ သူလည်း သိလျှင်၊ ကောင်းလိမ့်မည်။”

★

(၂)

သူ ဖြတ်သွားပြီး၊ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘတ်(စ) ကားဂိတ်သို့ သွားကြရသည် ။ အလုပ်ဌာနသို့၊ ဆယ်နာရီလောက်တွင် ရောက်သည် ။ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်တွင် ၊ အလုပ်သိမ်းသည် ။ ခြောက်နာရီလောက်တွင် ၊ မနက်က စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သည့် ဘတ်(စ)ကားဂိတ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ၊ အပြန်ကားဂိတ်သို့ ရောက်သည် ။

ကားလမ်းကူးသည် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ၊ ထိုင်ကြပြန်သည် ။ အိမ်မပြန်ဖြစ်သေး။

သူပြန်အလာကို မျှော်ငေးရသည် ။ မျှော်ရင်းငေးရင်းဖြင့် သူ ကားလမ်းကူးလာသည် ကို မြင်သည့်အခါတိုင်း၊ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ၊ ပုံမှန်မကျ၊ တစ်မျှော်တည်းမျှော်၊ တစ်ငေးတည်းငေးနေမိပါလျက်၊ တကယ်တမ်း တိတိကျကျ စူးစိုက်ငေးမောရမည့်အခါတွင် မူ၊ အကြည့်တို့ သတ္တိမဲ့သည် ။ အငေးအမောတို့ သွေးကြောင်သည် ။ ရင်ခုန်ရာမှ ရင်ထိတ်လာခဲ့ရချေ၏။

နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ဖြစ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ သူအနားသို့ မရောက်ခင်၊ ကိုယ့်နေရာတွင် ကိုယ်၊ မတ်တပ်ရပ်ဖို့ ပင် မစွမ်းသာပေ။ နူးဆစ်ထဲတွင် တုန်သလိုလို ထုံသလိုလို၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် လည်း ပူသလိုလို ကျဉ်သလိုလို။

ညင်သာဖြည်းဆေးစွာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ၊ သူ...

ဖြတ်လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါလျက်၊ မဝံ့မရဲ ကြည့်ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည့်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလျားလိုက်လည်းကောင်း၊ ဒေါင်လိုက်လည်းကောင်း၊ ကန့်လန့်ဖြတ်၍ လည်းကောင်း၊ လှုပ်ခါပြိုယိုင်သွားစေသည့်၊ ငလျင်လှိုင်းများ ၏ ရိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်ပမာ၊ ယိမ်းထိုးစွာ တွန့်ကွေးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ။

ချစ်ခြင်းသည် ၊ သေးငယ်သော နှလုံးသား၏ ခြပ်မှုန့်မျှကို အခြေတည်လျက် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးအား၊ ပြင်းထန်သော ငလျင်လှိုင်းတို့ ကို ပေါ်ထွန်းတုန်ခါစေသလား...မသိ။

ချစ်သောသူအား ရွှေနားတော်သွင်းရန်အတွက် စကားတစ်ခွန်း၊ ချစ်သောသူအပါး၊ ခစားလိုက်ပါရန်အတွက် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း၊ ချစ်သောသူအနား၊ သူ တို့ပြန်စကားကို၊ ကြားနာခံယူနိုင်စွမ်းမည့် သတ္တိတစ်စုံခန့်၊ ကျွန်တော့်မှာ လိုအပ်နေလေသည် ။

သတ္တိမွေးခြင်းကို၊ မိုက်ကန်းခြင်းဟု ထင်မှာ စိုး။

နီးကပ်လိုခြင်းကို၊ နှောင့်ယှက်သည် ဟု မြင်မှာ စိုး။

ရင်ဖွင့်ခြင်းကို၊ နှုတ်သရမ်းခြင်းဟု ၊ ယိုးစွပ်ရက်စက်မှာ စိုး။

ထိုသို့သော စိုးရိမ်ခြင်းများ စွာကို၊ သူငယ်ချင်းတွေ မြင်သာစာနာတတ်အောင်လည်း ၊ ကျွန်တော် မပြောပြတတ်။

စကားအရာ မည်မျှပင် ကျွမ်းကျင်ပါစေ။

ချစ်ခြင်း၏ လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ၊ နှုတ်လေးဆွံ့အသွားရသူတွေ၊ များမြောက်စွာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ တကယ်ချစ်သောအခါ၊ ဝေဒနာ၏ ပြင်းထန်အင်အားက၊ စကားဝေါဟာရတို့ ကို၊ သိမ်နုတ်သေးငယ်သွားစေ၏။

ထိုသို့ဖြင့်၊ နံနက် ညနေ အချိန်နာရီတွေကို၊ ကုန်လွန်စေလျက် ကျွန်

တော့် ဝေဒနာ ဒီရေမြင့်တက်နေခဲ့သည်။ ။

★

“သူ...။ အဆောင်မှာ နေတာနဲ့ တူတယ်” ဟု အလာလမ်းဘက်သို့၊
ငေးကြည့်ရင်း၊ ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်ပြုသည်။ ။

“အဲ့ဒီဘက်မှာ တော့ အဆောင်တွေက အများကြီးပဲ။ မင်းသာ၊ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်ထားရင်၊ အခုလောက်ဆို၊ သူ့အဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေရုံပဲ။

အခုလို ခွေးအကြီး စွဲကြိုးချထားသလို လည်ပင်း မရှည်တော့ဘူး”

ယုယ၏ အပြစ်တင်သည့်စကား။

“ဒီနေ့..ည။ နောက်က လိုက်ကြည့်ပါလားကွာ။ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်”...ဟု ၊ ကြည်နူးက အားမရစွာသော လေသံဖြင့်ပြော၏ ။ ကျွန်တော် ပြီးစလွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ (ပြီးစလွယ်ဆိုတာက ပြီး...ပြီး...ရော...ဟု ၊ ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်၊ လိုက်ရဲမည် မလိုက်ရဲမည်ကို မတွေးတော မဆုံးဖြတ်ရသေးဘဲ၊ လိုက်ရဲချင်သည့်စိတ်ဖြင့်၊ ခေါင်းညိတ် လိုက်ခြင်းကို၊ ဆိုလိုပါသည်)။

★

သူ့လက်ထဲမှ ထမင်းဘူးသည် ၊ ပလက်ဖောင်းစွန်းဖြင့် ရိုက်မိပြီး၊ ပွင့်အံသွား၏။ ဟင်း..ထမင်းတွေ၊ ထမင်းဘူးထဲတွင် မရှိတော့ချေ။ ပလက်ဖောင်းဈေးသည် တစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဝင်တိုက်မိခြင်းဆိုသည် ထက်၊ သူ့ကို ထိုပလက်ဖောင်းဈေးသည် က ဝင်တိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပလက်ဖောင်းဈေးသည် အနေဖြင့်လည်း ၊ ဘာကို ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ပြေးပြေးလွှားလွှားဖြစ်သည် မသိ။(ဈေးသည် လေးငါးဦး ထိုသို့ ပြေးပြေးလွှားလွှား ဖြစ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည် ။) ထိုပလက်ဖောင်းဈေး သည် က၊ သူ့ကို ဝင်အတိုက်၊ သူ့လက်ထဲမှ ထမင်းဘူး လွင့်အကျ၊ ပလက်ဖောင်းစွန်းဖြင့် ထမင်းဘူးရိုက်မိ။ အဖုံးပွင့်။ ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ၊ ပြန့်ကျဲ (မြင်ကွင်းထဲရှိ အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် မိနစ်ပိုင်းမျှသာကြာ၏)။

ထိုအဖြစ်အပျက်များအားလုံးနှင့် ကပ်လျက်၊ ကျွန်တော်သည် အလိုအလျောက်၊ သူ့အနီးသို့ ရောက်သွားသည် ။ သူ့ထမင်းဘူးလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။ သူ့ထမင်းဘူးလေးက၊ ပလပ်စတစ်ဘူးပြားပြားလေး ။

ယင်းပလပ်စတစ်ဘူးလေးကို၊ သူ့အား ပြန်မပေးဘဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကိုသာ၊ ကျွန်တော် ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ ထမင်းချိုင့်ကမ်းပေးရင်း၊ ကျွန်တော် အပြေးအလွှား သိလိုက်တာ တစ်ခုရှိ၏။ သူ... တော်တော်လှသည် ။ မျက်နှာပေါ်တွင် ထွေထွေထူးထူး ခြယ်သမထား။ သို့သော်... တကယ့်အလှစားလေး ဖြစ်၏။

“ထမင်းဟင်း မရှိတော့တဲ့ ဘူးကို ယူမသွားစေချင်လို့ ပါ။ ဒါ... ကျွန်တော့် ထမင်းဘူးပါ။ ဟင်းတော့မကောင်းဘူး။ ဘဲဥချဉ်ဟင်း” ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်၊ သူပြုံး၏။ သွားတက်ကလေးက ကျွန်တော်ကို ချောင်းကြည့်နေသည် ။

“ကျွန်မဘူးပဲ၊ ကျွန်မ ပြန်ယူသွားပါ့မယ်”

ရင်သို့... ကြည်လင်ပဲ့တင်စေသော သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်ငယ်၏ ဂီတသံ။

“ဘာမှ မပါတဲ့ ဘူးကို ပြန်မယူသွားစေချင်ဘူးဗျာ။ အရှက်ပြေပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ က သိသလိုလို ဘာလိုလိုပေါ့။ ခင်ဗျား ထမင်းဘူး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ထမင်း ချိုင့်ကို အစားပြန်လာပေးတယ်ပေါ့။ ရော့ပါဗျာ။ လက်ခံလိုက်ပါ။ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်”

သူ့လက်အလှမ်းသည် ၊ ကျွန်တော့် ရင်တွင်းနှလုံးသားကို ပုတ်နှိုးလိုက်သည့်၊ ကမ္ဘာဦးမိုးစက်။

“ထမင်းချိုင့် ကျွန်မ ဘယ်မှာ ပြန်ပေးရမှာ လဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာပေး...ဟု ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားရကျပ်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့်

“ပြန်မပေးနဲ့ တော့လေ”

“အာ...။ ပေးမယ်။ အခုတောင် ဟင်းမကောင်းလို့ မယူဘူးထင်မှာ စိုးလို့ ယူတာ”

“ဟာ...။ ယူရုံယူပြီး၊ မစားဘဲတော့ မနေပါနဲ့ ဗျာ”

သူပြုံး၏။

သွားတက်လေးကို၊ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်လိုက်သည် ။

“ကျေးဇူးတင်လို့ ယူတာလည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်မ ထမင်းဘူးက လွင့်သွားတာ။ ဘယ်လိုပြန်ကောက်ရမှန်း မသိဘူး။ အရမ်းရှက်သွားတယ်။ ရှင် ရောက်လာလို့ အရမ်း မရှက်တော့တာ။

ကဲ...ဒီထမင်းချိုင့် ဘယ်မှာ လာပေးရမလဲ ပြောဦး”

လမ်းအတူ လျှောက်ဖြစ်ကြသည် ။ ယုယနှင့် ကြည်နူးတို့ ကို ဖျတ်ခ

နဲသတိရလိုက်ပါလျက်၊ ကျွန်တော် လှမ်းမကြည့်မိခဲ့။

“ခင်ဗျား ဒီနားက မှတ်တိုင်က၊ ကားစီးမှာ မဟုတ်လား”

သူ... ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“အပြန်ကျရင်၊ ဟိုဘက်ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတာဆိုတော့။ အဲ့ဒီ... ကားလမ်းကူးလာမယ့် နေရာမှာ ၊ ကျွန်တော် ညနေ လာစောင့်နေမယ် လေ။ ခင်ဗျားထမင်းဘူးလေးကိုလည်း ဆေးပေးထားမယ်”

“ကျွန်မ အလုပ်ပြန်ချိန်ကို သိလို့ လား”

ဦးခေါင်းကို ဆယ်ခါလောက် ညိတ်ပြလိုက်ချင်သော်လည်း ၊ ဆယ်ခါ နှင့်ညီမျှသော အရှိန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ချိုင့်ကို ဆေးလာမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘတ်(စ)ကားတစ်စီး ကားဂိတ်သို့ တိုးရပ်သည် ။ ကားရပ်ရာသို့၊ သူခြေလှမ်းပြင်၏။

“ဟို...။ ဒီနားလေးကပဲ စောင့်နေမယ်နော်။ ညနေကျရင်”

ခေါင်းကိုလျင်မြန်စွာ ညိတ်၏။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

သူ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်၏။

“ထမင်းဘူးကို သေသေချာချာ ဆေးလိုက်ပါ”

ပြောပြီး...

ကားပေါ်သို့တက်သွား၏။

သူလက်ထဲတွင် ကျွန်တော့် ထမင်းချိုင့်လေး ပါသွားသည် ။
ထမင်းချိုင့်အတွင်းတွင် ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးတွေ ပါသွားစေချင်သ
ည် ။

*

(၃)

ပြည်ပတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူများ ၏ လူကြုံပါး ပစ္စည်းများကို၊ သက်ဆိုင်ရာ မိသားစုများ ထံသို့၊ ပေးပို့ရသည့်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ၊ ကျွန်တော်တို့ ၊ အလုပ်လုပ်ကြသည် ။

ထမင်းစားချိန်တွင် ၊ ယုယနှင့် ကြည်နူးတို့ ၊ ထမင်းစားနေကြစဉ်၊ ကျွန်တော်က သွားတက်ကလေး၏ ထမင်းဘူးကို၊ တယုတယ ဆေးကြောနေဖြစ်သည် ။ ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးသည့်အခါ၊ ယုယနှင့် ကြည်နူး၏ အနားသို့၊ ကိုယ်ကို ဆန့်လျက်၊ ရင်ကိုကော့လျက်၊ ပြီးရွှင်စွာဖြင့်၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

“နာမည်က...ဒီမှာ ”

ထမင်းဘူးလေး၏ ဘေးဘက်တွင် ၊ စတစ်ကာဖြင့် ရေးထိုးထားသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို ပြလိုက်၏။ ထိုစာလုံးများမှာ YAMIN။

ကြည်နူးက... ထမင်းလုတ်ကို မျိုချပြီး၊ အသံထွက်ဖတ်သည် ။

“ဝိုင် အေ အမ်(မ) အိုင် အန်(င်)၊ ယမမင်း” ယုယက၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“နာမည်ကလည်း ၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အဲဒါကြောင့်၊ အစွယ်ပါတာဖြစ်မယ်”

“အစွယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သွားတက်...ပါ” ဟု ၊ ကျွန်တော်ပြန်ပြော

သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယမမင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ မကောင်းဘူး”

ကြည်နူးက၊ ထမင်းဘူးကို ကြည့်ငေးခေါင်းခါပြီး၊ ပြော၏။

“ဟေ့ကောင်၊ ကြည်နူး၊ သေသေချာ ဖတ်၊ ယမမင်း မဟုတ်ဘူး ။ ယမင်းကွ။ ယမင်း နောက်ပြောင်ရယ်မောကြသည် ။ ယုယက

“နေစမ်းပါဦး။ ထမင်းဘူးမှာ ဒီစာတန်းပါရုံနဲ့ ၊ ဒါ သူ့နာမည်ပါ...လို့ ။ မင်း ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

ကြည်နူးက...

“အေးလေ။ လူနာမည်မဟုတ်ဘဲ၊ ထမင်းဘူးရောင်းတဲ့ ၊ စတိုးဆိုင် နာမည်လည်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စတိုးဆိုင်နာမည် မဟုတ်ဘူး ကွ။ ငါ... သူ့နာမည်ကို လှမ်းမေးတော့။ ထမင်းဘူးကို သေသေချာချာ ဆေးလိုက်ပါ...လို့ ၊ သူပြောသွားတယ်ကွ။

အခု... သေသေချာချာဆေးလို့ ဒီနာမည်ကို တွေ့တာလေ”

“မင်း မှားနေပြီ... မင်းထင်။ တကယ်တော့ သူ့နာမည်က...ဆပ်ပြာကွ။ မှတ်ထား။

ဟိုက... ပညာသားပါပါနဲ့ ဖြေသွားတာကို၊ မင်းက ...ပညာဉာဏ်နဲ့ မတွေးဘူး”

“ဘာဆိုလို့ ၊ ဆပ်ပြာဖြစ်ရမှာ လဲ”...ဟု ၊ ကြည်နူးကို ကျွန်တော်က ... ငြင်းခုံစွာ မေးသည် ။

“ထမင်းဘူးကို သေသေချာချာ ဆေးလိုက်ပါ...လို့ ၊ မင်းကို

ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... ပြောတယ်”

“ထမင်းဘူးကို၊ မင်း ဘာနဲ့ ဆေးလဲ”

“ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးတာပေါ့”

“အဲဒါ...အဖြေပဲလေကွာ။ သူ့နာမည်ကို မင်းကမေးတယ်။ သူက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ တိတိကျကျ မဖြေဘဲ၊ ထမင်းဘူးကိုပဲ၊ သေသေချာချာ ဆေးခိုင်းတယ်။ ထမင်းဘူးကို၊ ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးရတာ မင်းလည်း အသိ။ ဟုတ်တယ်...သူ့နာမည်...ဆပ်ပြာ။ မင်း...မယုံရင်၊ ညနေကျရင် မေးကြည့်”

“ယမင်း”ဟူသော စာတန်းလေးကို လက်ဖြင့် ဖွဖွပွတ်ရင်း ကြည်နူးကို ကျွန်တော် စောင်းကန်းကန်း ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ထိုစဉ်...ယုယက...

“ကြည်နူး။ မင်း ပြောတဲ့ နာမည်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ မှားတယ်။

တကယ်တော့၊ အဲဒီ အစွယ်လေးနာမည်က...”

စကားမဆုံးခင်၊ ကျွန်တော်က...

“အစွယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သွားတက်ပါဆိုမှ ”

“အေး။ အဲဒီ သွားတက်ကလေးနာမည်က အမြုပ်ကွ။ အမြုပ်”

ကြည်နူးက၊ နားမရှင်းဟန်ဖြင့်၊

“ဘာလဲကွ။ အမြုပ်”

ယုယက၊ အထက်မှ ပေးသည့် တာဝန်ကို နည်းနည်းလုပ်ပြီး များများ ပြီးစီးသူ၏ အိုက်တင်ဖြင့်

“ထမင်းဘူးကို ဘာနဲ့ ဆေးလဲ။

ကြည်နူးက...

“ရေနဲ့ ဆေးတယ်”

“ဟေ့ကောင်။ အမျိုးမျိုး မပြောနဲ့ ။ မင်းအခုနပြောတာ၊ ဆပ်ပြာနဲ့ ၊
ဆေးတယ်ဆို”

“အေး ဆပ်ပြာနဲ့ ၊ ဆေးတယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးရင်၊ ဘာဖြစ်မလဲ”...ဟု ယုယက လက်ညှိုးလေး
ထောင်မတ်လျက်မေး၏။ ကြည်နူးက...

“ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးရင်၊ ချေးစင်တာပေါ့ကွ၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်သွား
တာပေါ့”

“အမြုပ်မထွက်ဘူးလားကွ”

ကြည်နူးက...

“ထမင်းဘူးကို ဆေးလို့ ၊ အမြုပ်ထွက်တာနဲ့ ၊ ကောင်မလေးက အမြုပ်
ထွက်ပါ့မလားကွ”

“ဟေ့ကောင် ကြည်နူး...”

နာမည်ခေါ်ပြီး၊ ကြည်နူးကို ကျွန်တော် လှမ်းပုတ်လိုက်သည် ။

“အဲ...။ ကောင်မလေးနာမည်က၊ အမြုပ်ဖြစ်ပါ့မလား...လို့ ပြောတာ
ပေါ့ကွ”

“ဒါဆို၊ အမြုပ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”...ဟု ၊ ယုယက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို မေး၏။ ကျွန်တော် မဖြေ။ ကြည်နူးက ဆပ်ပြာ...ဟု ၊ တ

တွတ်တွတ် ပြောနေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အားကျမခံ ယမင်း...ဟု ၊
တရစပ်အော်ပြော၏။

“ယမင်း... ယမင်း... ယမင်း...”

“ဆပ်ပြာ... ဆပ်ပြာ... ဆပ်ပြာ...”

“ယမင်း... ယမင်း... ယမင်း...”

“ဆပ်ပြာ... ဆပ်ပြာ... ဆပ်ပြာ...”

တမင်နောက်ပြောင်၊ တမင်ငြင်းခုန်နေပြီးမှ ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်၏
ထမင်းချိုင့်များကို ဆေးကြောပေးပါက သွားတက်ကလေး၏ နာမည်ကို
“ယမင်း”...ဟု ၊ အသိအမှတ်ပြု ခေါ်ဝေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊
တောင်းဆိုကြလေ၏။

ကျွန်တော်...

အလွယ်တကူ လိုက်လျောလိုက်ပါသည် ။

ချစ်ခြင်းအတွက် အရာအားလုံး၏ စေခိုင်းရာကို ကျွန်တော်ထမ်းပိုးဝံ့
သည် ။ ချစ်ခြင်း၏ စေခိုင်းချက်ကြောင့်လည်း ၊ အရာအားလုံးကို၊ ကျွန်
တော် ဆောင်ရွက်ထမ်းပိုးနိုင်ချင်သည် ။

*

ယုယနှင့် ကြည်နူးတို့ က၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့၊ ဒီဘက်ကားလမ်း၊ ပလက်ဖောင်းမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း၊ ဟိုဘက် ကားဂိတ်ဆီသို့ မျှော်လိုက်၊ ဟိုဘက်ကားဂိတ်ကို၊ လမ်းဖြတ်ကူးသွားပြီး၊ တိုးဆိုက်သမျှ ဘတ်(စ)ကားများ ၏ ရှေ့ပေါက်နောက်ပေါက်တို့ ကို သွားကြည့်လိုက်ဖြင့်၊ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

က ဘေးမှ တံတိုင်း မှာ စောင့်မျှော်ရှာဖွေရင်း၊ မျက်စိမှောက်ပြီး လွဲချော်သွားမှာ စိုးပြန်သဖြင့်၊ ဒီဘက်ကားလမ်း၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လာရပ်နေမိပြန်သည်။

လာချိန်မတန်ခင်ကတည်းက၊ မျှော်စောင့်မိသော အမျှော်စိတ်သည် ၊ လာချိန်တန်သည့်အခါ ပို၍ မျှော်မောရလေ၏။

မှောင်ရိပ်သန်းလာပေပြီ။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်၏။ သူ့လာချိန်တန်လှပြီ။ ကားလမ်းကူးလာမည့်နေရာကို တစ်လှည့်၊ ကားဂိတ်သို့ တိုးရပ် ထွက်ခွာသွားသည့် ဘတ်(စ)ကားမှ ၊ ဆင်းသက်သော လူတွေကို တစ်လှည့် ငေးကြည့်နေရသည့် အကြိမ်အရေအတွက်ကို၊ မခန့်မှန်းနိုင်တော့ချေ။ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ယုယနှင့်ကြည်နူးတို့ သည် လည်း ၊ ကျွန်တော်ကဲ့သို့၊ ကူမျှော်ပေးနေကြပေလိမ့်မည်။

ဘတ်(စ)ကားတစ်စီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

ဆင်းသက်သော အလှူရိပ်ကလေး တစ်ရိပ်တည်းကိုသာ၊ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်၏။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း၊ ကားလမ်းကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှား ကာ၊ အကြိုထောက်ချင်သည်။ ။

သို့သော်...

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားကြသည့် ကားတချို့ကြောင့်၊ ကားဖြတ် မကူးတော့ဘဲ၊ ရိုးရွယ်လှုပ်ခတ်နေသော

စိတ်တို့ ဖြင့်၊ ဒီဘက်ပလက်ဖောင်းမှ သာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို တင်းတောင့်ရပ်စောင့်နေ ဖြစ်၏။

သူ...ကားလမ်းကူးလာပေတော့မည်။ ဟိုဘက်ကားလမ်းမှ ၊ ဒီဘက် ပလက်ဖောင်းသို့၊ သူ...လှမ်းအကြည့်တွင် မှ ၊ ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။ ။

ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း၊ သူ...ပြုံးနေ၏။ လက်ထဲမှ ထမင်း ဘူးလေးကို၊ ကျွန်တော် ကိုင်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ။ သူ ရယ်မော၏။ မှောင်ရီရီ ဝိုးတဝါးတွင် ၊ ဖွေးလက်သော သွားတက်ကလေးက၊ ရင်အမြင်တစ်ခွင်လုံး၊ အေးမြထွန်းပသွားစေသည်။ ။

ယာဉ်ကြောသည် နှစ်လမ်းသွား။

ကျွန်တော် ရပ်နေရာသို့၊ သူ...ကူးလာမည်အပြု၊ ဒီဘက်ယာဉ်ကြောမှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် လမ်းကူးလမ်းစ သူ့ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ ပြန်အဆုတ်၊ ဟိုဘက်ယာဉ်ကြောမှ ကားတစ်စီးနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် နောက်ကျောတို့ ထိခိုက်မိလိုက်ပြီကို၊ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။

“ဒုန်း”

ကမ္ဘာပျက်သံ။

“ကားတိုက်ပြီ။ ကားတိုက်ပြီ”

ပက်လက်လန်ကျသွားသလား။ လွင့်စင်ခွေကျသွားသလား။ ကျွန်တော်မသဲကွဲတော့။ ထမင်းချိုင့်လေး မြောက်တက်သွားသည် ကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်မသိသဖြင့်၊ အဆင်ပြေသလိုသာ၊ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“ယမင်း”

ခေါ်သံပြုစဉ်...

သူ...မျက်လုံးလေး ပွင့်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်နေသည် ။ ပြီးနောက် မျက်လုံးလေး ပြန်မှေးသွား၏။

*

ဦးခေါင်း အနောက်ဘက်တွင် ၊ ငါးချက်မျှသာ ချုပ်ရသည် ။ ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောဌာနတွင် ၊ ဆေးရုံတင်ရသည် ။ အရေးပေါ်ဆေးဝါးကုသနေစဉ် တစ်ချိန်လုံးသတိမရသေး။

ကားနံပါတ်ကို မည်သူမျှ မမှတ်မိကြ။ ယာဉ်နှင့်ယာဉ်မောင်းသူကို၊ တရားစွဲဆိုမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ပြောသည် ။ လူနာကိုသာ အရေးတကြီး ကုသလိုပါကြောင်း ... တာဝန်ရှိသူများကို၊ ကျွန်တော်ပြော၏။

“ငါတို့ ပြဿနာတက်မယ်နော် မင်းထင်”... ဟု ၊ ယုယက

တီးတိုးပြောသည်။ ။ ကျွန်တော်က....

“သူ့လိပ်စာ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး...လို့ ၊ ပြောရုံနဲ့ ၊ ဘာပိုထူးလာမှာ မို့လို့ လဲ။

ငါတို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး...လို့ ၊ ငါ....ပြောမထွက်ဘူးလေ။ သူ...ပိုင်ရှင်မဲ့ လူနာဖြစ်သွားမှာ ပေါ့”

“သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လူနာကုတင်ကို၊ ကျွန်တော် တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုင်ရင်း...

“ယုယ။ သေစကားမပြောနဲ့ ကွာ”

ယုယက...

“သေစကား၊ ရှင်စကားက အရေးမကြီးဘူးကွ၊ ငါတို့ က သူ့အဆောင်ကိုတောင်၊ မသိဘဲ မောင်နှမပါ...လို့ ပြောထားမိတာ။ လိမ်လည်မှုကွ။

တာဝန်ရှိတဲ့ သူတွေကို အမှန်အတိုင်းပြောထားရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဥပမာ ထမင်းဘူးချင်းလဲလှယ်ကြမယ့် ညနေစောင်းအထိ၊ အခြေအနေတွေကိုပါ၊ ပြောပြထားရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာ လဲ”

“ယာဉ်မှုစစ်ကိုရော။ ဆရာဝန်ကိုရောပေါ့”

“ငါ...အပြစ်တင်ခံရမှာ မကြောက်ဘူး။ သူ့ဘေးနားမှာ နေခွင့်မရမှာဘဲ ကြောက်တယ်”

မေ့မြောနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ငေးကာကျွန်တော်ပြောသည်။ ။

“ကြာကြာနေလို့ တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”...ဟု ကြည်နူးပြော၏။

“မင်း...ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကြည်နူး”

“ဒါ...မိန်းမလူနာဆောင်လေ။ ယောက်ျားလေးစောင့်လို့ မရဘူးကွ။
အဲဒါကို ပြောတာ”

“ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံဆိုရင်ရမှာ ပဲ။ ဆေးရုံပြောင်းမယ်” ဟု
ကျွန်တော်ပြောသည် ။ ယုယက...

“ပြောင်းချင်တိုင်း ပြောင်းလို့ မရဘူးလေ။
လူနာအခြေအနေကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ပြီးတော့... တခြားကိစ္စတွေ၊ ရှိ
သေးတယ်လကွာ”

ချစ်ခြင်းအပြင်၊ ချစ်ခြင်း၏ အခြားကိစ္စဟူသည် တို့ ၊ ရှိနေတတ်ကြ
သည့်အတွက်၊ လောကကြီးကို၊ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။

*

(၅)

ဘာမှန်းမသိဘဲ ဆောင်ရွက်လိုက်သည့် ကိစ္စငယ်သည် ၊ မမျှော်လင့်စွာ ကြီးမားသွားတတ်စေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှန်း မသိခဲ့လျှင်တောင်၊ ယမင်းနှင့် သက်ဆိုင်သမျှ၊ ချစ်တာတစ်ခုတည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘာမှန်းမသိဘဲ... ဟူသော အသုံးအနှုန်းမျိုး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသုံးစွဲလို။ ချစ်ခြင်းအသိတစ်ခုတော့၊ အရာရာကို အခြေခံခဲ့ပေသည်။ ။ သို့သော်... ထိုအရာရာသည် မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ထားသည့် အရာရာတို့ ဖြစ်လေသည် ။

တာဝန်ရှိသူများအား အဖြစ်မှန်တွေကို၊ အသိပေးပြီးနောက် နယ်ဒေသမှ ကျန်တော့ မိဘများ ... ရောက်လာကြသည် ။ ယမင်းကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရဖို့ ၊ မိဘများ .. ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်မှ ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးများ နှင့် ညှို့နှိုင်းဆောင်ရွက်ကြရသည် ။

ဒီလောက်တောင် မလိုပါဘူး...ဟု ၊ ထင်မြင်ပေမည်။ ယမင်းသတိရရင် သူ...ဘယ်မှာ နေတယ်၊ သူ...ဘယ်သူ့သမီး စသည် ဖြင့်မေးမြန်းပြီး၊ သူ့မိသားစုနှင့် ဆက်သွယ်ပေးရန်သာရှိ၏။

သို့သော်...၊ အရာရာသည် မမျှော်လင့်သော၊ ကြေကွဲစရာတို့ ဖြင့်၊ အထပ်ထပ်အပ်လျက်၊ ယက်ယုယ်ချုပ်လုပ်ထားလေသလား မပြောတတ်။

ယမင်း..ဟု ခေါ်သည့်၊ ကျွန်တော် ချစ်သော သွားတက်ကလေးသည်
၊ သူ့ကိုယ်သူ မည်သူမည်ဝါဟု ပင် မသိတော့သော ဝေဒနာရှင်လေး ဖြစ်
ခဲ့ရ၏။

(ယမင်းက... သူ့ကိုယ်သူ ပေးအပ်မှ ညှိခေါ်လိုက်သည့်နာမည်မှာ ရှ
င်းရှင်း)။ သို့သော်.. ထိုအမည်လေးကဲ့သို့ သူသည် သူ့ဘဝကို ရှင်းရှင်းလ
င်းလင်း သိခွင့်မရတော့။

*

“သမီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သူခေါင်းခါသည် ။ အမေက ဆက်မေးသည် ။

“နာမည်ကို မမှတ်မိတာလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မမှတ်မိတာလား”

ဘာမျှမဖြေ၊ ကျွန်တော်က...

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဖြေပါ။ ကျန်တာတွေ နောက်မှ တွေး။ နောက်မှ
စဉ်းစား။ အခုလောလောဆယ် နာမည်ပြော။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှင်းရှင်းပဲ ဖြေရမှာ လား”

“အင်းပေါ့”

“ရှင်းရှင်း”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ရှင်းရှင်းပဲ ဖြေ။ နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်းရှင်း”

“မဟုတ်ဘူး လေ။ နာမည်ကို မေးတာ။ နာမည် နာမည်”

“ရှင်းရှင်းပါ ဆိုမှ ”

ထိုသို့ဖြင့် ယမင်းဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ဝေါ်ထင်မှတ်ထားကြသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို “ရှင်းရှင်း”ဟူသော အမည်သစ်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကူညီကြရတော့သည်။ ။

မိဘတွေအပြစ်မတင်။ ဆွေမျိုးတွေကို အသိမပေး။

“သုံးယောက်တည်း ရန်ကုန်လာနေချင်တဲ့ အကျိုးပေါ့”ဟု အမေ ပြောသေးသည်။ ။

အစအဦးပိုင်းတွင် စောင့်ရှောက်ကူညီမည့်ကိစ္စကို မိဘတွေတားဆီးသေးသည်။ ။ လူမှုရေးတွေ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ ။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ကြပါရန်၊ လိုက်လျောပေးကြပါရန် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ရသည်။ ။

ယမင်း အလုပ်လာရာဘက်ရှိ အဆောင်များ ရှိရာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းပါမည့်အကြောင်း သက်ဆိုင်ရာမှ လည်း စုံစမ်းပေးပါရန် မိဘများမှ တစ်ဆင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ကျွန်တော် တောင်းပန်ညှိနှိုင်းခဲ့ရ၏။

ရှင်းရှင်း၏ ဦးခေါင်းမှ အနာကျက်သောအခါ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။ ။

*

(၆)

“ယောက်ျားလေးသုံးယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း နေဖို့ ထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး သား”

“ဘာဖြစ်လို့ မသင့်တော်ရမှာ လဲ အမေရယ်။ သူမှ နေမကောင်းတာ ။ သူ့ကို သားပြုစုဖို့ ”

အမေလက်ကာသည် ။ ခေါင်းခါသည် ။

“မင်းလည်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုတည်းကို ဇောင်းပေးပြီး ဇွတ်ပြောမနေနဲ့ ။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိတယ်။

ရှင်းရှင်းမှာ လည်း ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း မိဘမောင်ဘွား ရှိမှာ ပဲ။ သူတို့ ...သူတို့ တွေ ဘယ်လိုပူပင်နေကြမလဲဆိုတာလည်း ထည့်စဉ်းစားရမယ်။

ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိတဲ့ သူတွေနဲ့ ဘယ်မှာ မှန်းမသိတဲ့ နေရာမှာ ၊ မင်း နှမလေးတစ်ယောက်ရောက်နေရင် မင်းဘယ်လို ခံစားရမလဲ။ ဘယ်လိုတွေ့မလဲ။ ဘယ်လိုထင်မလဲ။

သား... မင်းထင်။ အများကြီးပဲနော်။ အမေ စဉ်းစားရကျပ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် မောင်လို နှမလို စောင့်ရှောက်မှာ ပါ”

“အခြေအနေကြောင့် မောင်စိတ် နှမစိတ်မွေးရတော့မှာ ကို မင်း အသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။

မောင်စိတ် နှမစိတ် မွေးနိုင်တယ်ပဲ ထား။ မောင်ရင်း နှမရင်း သွေးသားရင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူး။”

“အဲဒါဆိုလည်း အမေတို့ အဖေတို့ ပါ ဒီမှာ နေပေါ့”

“ငါတို့ ရန်ကုန်မှာ မနေတတ်ဘူး။ မျက်စိရှုပ် နားရှုပ်”....ဟု အဖေ ဝင်ပြောသည် ။ အမေက....

“မင်းတို့ သည် အလုပ်ပြုတ်နေကြပြီပဲ။ အိမ်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ကြတော့ပေါ့။ ကောင်မလေးကိုပါ ခေါ်လာခဲ့လေ။ လူကြီးသူမတွေရှိတော့ သင့်တော်တာပေါ့”

“ရန်ကုန်မှာ နေတာ ရှင်းရှင်းအတွက် အဆင်ပြေဆုံးပဲ အမေ၊ သူ... ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းဦးမှာ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ၊ လက်ပွန်းတတီးရှိရုံနဲ့ ငြိမယ် စွန်းမယ် ..လို့ တော့။ အထင်မသေးစေချင်ဘူး အမေရယ်။ ကျွန်တော်...အမေတို့ သားပါ”

“ရော်...။ ခက်ပြီကော။ မင်းကို စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး မင်းထင်ရဲ့ ။ ငါတို့ ပြောနေလား။ ကလေးမလေးအတွက် ပြောတာ။

ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဒီကောင်လေး၊ ဘာဘာညာညာ ဘယ်သူပြောပြော ၊ မင်းကတော့ အရေးလား။

ယောက်ျားလေး။

ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မေးအငေါ့ခံရမယ့် မိန်းကလေးဘက်ကို မင်းငဲ့ကြည့်ဦး”

“သူ...အတိတ်ကို သတိရသည် ဖြစ်စေ၊ မရသည် ဖြစ်စေ၊ သူ့မိဘတွေကို စုံစမ်းလို့ ရတာနဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကို လက်ထပ်မှာ ။

အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေမှ ဖြစ်မယ်”

“မိဘတွေကို စုံစမ်းလို့ မရဘူးဆိုရင်ကောကွယ်”

“မိဘတွေဆီမှာ ခွင့်ပန်ခွင့်မရမချင်း သူဟာ... ကျွန်တော့် နှမလေးပဲ အမေ”

အမေ သက်ပြင်းချ၏။

“ချစ်တယ်ဆိုတာ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ချစ်ချစ် ချစ်လို့ ရပါတယ် အမေ။

ချစ်တယ်ဆိုတာ၊ ချစ်တဲ့ သူ့အပေါ် ကောင်းကျိုးလိုလားတာပဲ။ သူ့ကောင်းကျိုးအတွက် သူ့အနားမှာ ကျွန်တော် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေမှာ ပါ။

အဲဒီ စိတ်နှလုံးအတွက်၊ ဘယ်ဝန်းကျင် ဘယ်အသိုင်းအဝိုင်းကိုမှ ၊ ကျွန်တော် ဖြေရှင်းတင်ပြမှာ မဟုတ်ဘူး ။

အမှန်တရားဆိုတာ၊ လူများများ သိဖို့ မလိုဘူး အမေ။ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်၊ တကယ်မှန်နေဖို့ ပဲ လိုတယ်။

ကျွန်တော် မှန်ကန်ပါတယ် ခင်ဗျာဆိုပြီး ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဆီမှာ မှ ၊ မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံစာ လိုက်ယူနေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မင်းက ရန်ကုန်မှာ ဘာလို့ နေချင်တာတုန်း...”ဟု အဖေ ဝင်မေးသည် ။ ကျွန်တော်က...

“ဟိုတုန်းက ရန်ကုန်မှာ နေချင်တာက၊ ပျော်လို့ ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငါ့နေချင်လို့ ။

အခု နေချင်တာက ရှင်းရှင်းအတွက်၊ ရန်ကုန်မှာ ပဲ၊ အဆင်ပြေမယ်

ထင်လို့ နေချင်တာ”

“ငါတို့ ပိုက်ဆံပို့ပေးရမလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ကြုံရာ လုပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ လိုမှ ပဲမှာ မယ် အဖေ”

“ယောက်ျားစကား၊ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်တော့ မဖြစ်စေနဲ့ ကွာ။

စောင့်စည်းပါ။ ထိန်းသိမ်းပါ..လို့ ၊ ငါ...မမှာ ချင်ဘူး။ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါ...လို့ ပဲ၊ ငါ...မှာ ချင်တယ် မင်းထင်”

“စိတ်ချပါ ...အဖေ”

ရှင်းရှင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသဖြင့် စကားစ ဖြတ်လိုက်ကြ၏။ အတိတ် ကာလကို မမှတ်မိသည် မှ အပ၊ သူ...နေကောင်းနေပါသည် ။

★

အဖေနှင့်အမေကို ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့သောအခါ၊ ရှင်းရှင်းလည်း ၊ လိုက်လာသည် ။

“သမီး နေကောင်းအောင် နေနော်”...ဟု အမေ မှာ သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့...အမေ”...ဟု ရှင်းရှင်း ပြော၏။

ပြီးရွှင်ရယ်မောစွာ ပြောသည့်အခါ ထင်းခနဲ မြင်သာစေသော သူ့သွားတက်ကလေးကို ကျွန်တော် ငေးငေးကြည့်နေမိသည် ။

“ကိုမင်း၊ ဘာကြည့်တာလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

လှပစွာသော ချစ်စဖွယ် မျက်နှာထားဖြင့်၊ သူ...ပြီး၍ ကြည့်သည် ။

ကျွန်တော် ပြန်ပြီးပြရသည်။ ။

အလုံးစုံသော အရာရာသည် ၊ ပြုံးရုံ ...ရယ်ရုံ...ရွှင်ပျရုံဖြင့်၊ အပြီးမ
သတ်။

★

(၇)

ဧဒင်ဖတ်စာ

လေနှင်ရာ...သို့

လွင့်မျောခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

လေဆန်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ။

ချစ်ခြင်းဖြင့်သာ

ပျံသန်းချင်ခဲ့တယ်။

သစ်သီးတစ်လုံးလောက်နဲ့

မထင်ခဲ့တာတော့၊ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊

အရာရာ

အသည်းနှလုံးတွင် ၊ မ တင်...စိုးမိုး

သန္ဓေဖွဲ့တည်း။

လူသားကို

ဘုရားသခင် မကြည်ဖြူခဲ့လျှင်၊

“အချစ်”ကိုပါ

ဖယ်ဖျောက်သွားတော်မူပါ။

အို...သခင်

အချစ်ဆိုသည် မှာ ...

လိုချင်တမ်းမက်တက်သော

မေတ္တာတစ်မျိုး...။ ။

ခန်းဆီးလိုက်ကာ လှုပ်သွားသည် ...ဟု ၊ ထင်သဖြင့် ကျွန်တော်
ငဲ့ကြည့်မိသည် ။ အနီးသို့၊ သူ...ရောက်နေလေ၏။

“ကိုမင်း ဘာတွေရေးနေတာလဲ”

ပြောရင်းဒိုင်ယာရီ စာမျက်နှာထက်သို့ ကြည့်ကာ...

“ဪ၊ ကဗျာရေးနေတာလား”

“ကဗျာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုရေး ဒီရေးပါ”

ပြောဆိုနေရင်းမှ တစ်ခုခုကို သတိရမိပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲ ဝင်လာတာလဲ ရှင်းရှင်း။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကို
ယ်နေလေ၊ ဒါမဟုတ် ဧည့်ခန်းမှာ နေပေါ့”

“ကိုမင်း အခန်းထဲကို၊ ရှင်းရှင်းဝင်လာတာ ၊
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလို့ လား”

ထုတ်ပြန်လိုသော အမိန့်ကို၊ မည်သို့ခေါင်းစဉ် တပ်ရမည်မသိ။

“ယောက်ျားလေး အခန်းထဲကို မိန်းကလေး မဝင်သင့်ဘူးလေ”

မျက်ခုံးလှလှလေး တွန့်ကွေးသွားသည်။

မျက်လုံးလဲ့လဲ့လေး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်နှမချင်း၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေရဘူးလို့ ဆိုလိုတာ လား။”

“ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေလေ ရှင်းရှင်း”

ကျွန်တော့် ခုတင်ပေါ်သို့၊ သူ...ဝုန်းခနဲ ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒီအပြောအဆိုတွေကို ခန့်မှန်းရတာ ရှင်းရှင်းနဲ့ ကိုမင်းနဲ့ မောင်နှမ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကိုယ့်အကြောင်းကို...ကိုယ်၊ ပြန်တွေးလို့ မရလို့ သာ ငြိမ်နေရတာ။ အမေ့ကို အမေလို့ ခေါ်လိုက်တာတောင်၊ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲ။

ပြီးတော့ ကိုမင်းကို ရှင်းရှင်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...အခု သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ချိန်ချိန်က သိထားပြီးသလိုလိုပဲ”

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် စာရေးစားပွဲ၏ အံဆွဲထဲမှာ YAMIN ဟူသော စာတန်းလေးပါသည့် ပလပ်စတစ်ထမင်းဘူးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးနောက်၊ သူ့ရှေ့သို့ ကိုင်မြှောက်ပြရင်း...

“ဒီ... ဒီ ထမင်းဘူးလေးကိုရော သိလား၊ မှတ်မိလား”

ထမင်းဘူးကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်တို့ တစ်လှည့်၊ စဉ်းစားတွေဝေစွာကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းရှာသည်။

“ဒါ..ရှင်းရှင်းရဲ့ ထမင်းဗူး။ ဒီမှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်က ရှင်းရှင်းရဲ့

နာမည်”

“ရှင်းရှင်းရဲ့ နာမည်က ယမင်းဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို၊ သူ သိအောင် ကျွန်တော်ပြောပြသည်။ ။
သေချာစူးစိုက်စွာ သူနားထောင်၏။

အကြောင်းရပ်တို့ ၊ စုံလင်စွာ ပြောပြပြီးသည့်အခါ၊ သူ...သက်ပြင်းချ
၏။

“ဒါဆို မောင်နှမတွေ မဟုတ်ကြဘူးပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောရတာ အားနာတယ် ရှင်းရှင်း။ ရှင်းရှင်းရဲ့ ကျ
န်းမာရေး တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် ဒါတွေကို သိထားပြီး
စဉ်းစားချင်ရင် ထည့်စဉ်းစားလို့ ရအောင် ကိုမင်းပြောပြတာ”

“ရှင်းရှင်း ဘာမှ မမှတ်မိပါဘူး။ ရှင်းရှင်းပြန်ပြောနိုင်တာ၊ ပြန်သတိ
ရတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာကို သတိရတာလဲရှင်းရှင်း”

“အမှောင်ကြီးတစ်ခုထဲကနေ၊ လင်းခနဲ ဖြစ်တယ်။ မျက်လုံးကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုမင်းကို တွေ့တယ်။ ကိုမင်းရဲ့ လက်မောင်းပေါ်
မှာ ရှင်းရှင်း ရောက်နေတာကို သိတယ်။

ဘာဖြစ်ပြီး၊ ဘယ်လိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ငါတော့ တစ်
ခုခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာပဲ သိတယ်။ ကျန်တာ ဘာမှ မသိတော့ဘူး။

နောက်တစ်ခါ ပြန်ပြီးမျက်လုံးဖွင့်တော့ ကိုမင်းရဲ့ အဖေ အမေကို
ရော၊ ကိုမင်းတို့ ကိုရောတွေ့တယ်။ ဟိုမေး ဒီမေး အမေးခံနေရတာတွေ

ပဲသိတယ်။ ဘာမှ မဖြေတတ်တော့ဘူးဆိုတာ မှတ်မိတယ်။ ဒီလောက်ပဲ။

ခုနုပြောတာ ထပ်ပြောပြရရင်၊ ကိုမင်းကိုတော့ သိတယ်။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ သိမှန်း မမှတ်မိဘူး။”

“ကဲ...မမှတ်မိရင်လည်း မစဉ်းစားနဲ့ တော့။ နေမကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟိုကောင်တွေရော...”

“မနိုးသေးဘူး...”ဟု ရှင်းရှင်းပြောသည် ။

“ရှင်းရှင်းက ဘာဖြစ်လို့ စောစောနိုးနေတာလဲ။ ညက အိပ်မပျော်ဘူးလား။”

“ပျော်ပါတယ်။ အိပ်ရာနိုးပြီး၊ မျက်နှာသစ်တယ်။ အိမ်ဝင်းထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း ပျင်းလာလို့ ကိုမင်းဆီကို ဝင်လာတာ။

ဒီလို မနက်ခင်းတွေမှာ ရှင်းရှင်း ဒီလိုအားလပ်နေတာမျိုး မရှိဖူးဘူး။ အဲဒါတော့သိတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဘာလုပ်နေတတ်တယ်ဆိုတာတွေတော့ တွေးကြည့်တာ၊ မရဘူး။”

“မတွေးနဲ့ ဦး။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာ ပေါ့...”ဟု ကျွန်တော် ပြောသည် ။

စားပွဲပေါ်ရှိ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည် ။

နံနက် ခြောက်နာရီ သုံးဆယ်မိနစ်တိတိ။

ကျွန်တော် မအိပ်ရသေး။